

ADRIAN LUSTIG

LUCA

CORINT
FICTION

Redactare: Mihaela Sofonea
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Design copertă: Dan Mihalache
Ilustrații copertă: Andrzej Pagowski – coperta 1;
Adi Marineci – foto coperta 4.

Nicio parte a acestei scrieri nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în nicio formă, prin niciun mijloc, electronic, mecanic, fotocopiare sau de altă natură, fără a se obține în prealabil permisiunea scrisă a editorului.

Această carte este o operă de ficțiune. Numele, locurile, evenimentele și incidentele sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt folosite în mod fictiv. Orice asemănare cu evenimente sau persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.

Toate drepturile asupra acestei ediții
aparțin CORINT FICTION,
un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.
www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUSTIG, ADRIAN

Luca / Adrian Lustig. - București : Corint Fiction, 2022

ISBN 978-606-088-124-7

821.135.1

1

TAXI DRIVER

Un taxi merge în viteză pe Montauk Highway, în Long Island. Afară e o zi splendidă de toamnă.

La volan sunt eu – Luca. Par mai bătrân decât vârsta mea biologică. Sunt tuns scurt, îmbrăcat ieftin, cu o alură de șofer nedescurcăreț.

Pe bancheta din spate stă un tip solid, cu o față dură, năpădită de o barbă sură, ca un călugăr din România profundă. Să tot aibă vreo cincizeci de ani. E înțolit într-un costum de firmă și poartă ochelari negri. Are o șapcă cu New York Knicks, deci nu e călugăr.

Se uită mereu pe geamul din spate, ca și cum ar vrea să verifice dacă e urmărit. Nu pare speriat – poate mă înșel. Mă uit și eu mai atent în oglinda retrovizoare: nu ne urmărește nimeni. Măcar la atâta lucru mă pricep de când sunt șofer de taxi în New York.

Adică de 25 de ani. Nu m-a urmărit niciodată nimeni – în viața reală. Dar în filmele de acțiune în care am jucat – mai exact: *am figurat* –, fața mea a apărut doar în oglinda retrovizoare, verificând dacă sunt urmărit. După care, invariabil, am fost împușcat înainte de a spune vreo replică. De-aia spectatorii nu pot să-mi rețină figura decât, cel mult, ca pe un puzzle dintr-o oglindă spartă.

L-am luat pe falsul călugăr din față de la Grand Central.

— La aeroportul JFK!

Avea o voce răgușită, dar autoritară, de mafiot la pensie. Sau asta voia să pară.

I-am pus, cu grijă, geamantanul de piele în portbagaj – o zgârietură m-ar fi costat leafa pe o săptămână. S-a lăsat să cadă pe banchetă și și-a îndesat cozorocul mai tare pe ochi. Am vrut să-i spun că șapca nu se potrivește cu costumul Hugo Boss, dar nu părea genul de client căruia să-i placă să converseze cu șoferul de taxi. Păcat, pentru că mie îmi place: trece timpul mai repede și-mi exersează engleza.

Sincer, tot ce mă mai lega de România era accentul, inconfundabil, de care nu puteam să scap. În rest, tăiasem toate punctele, nu voiam să mai știu nimic despre România – zero, nada.

Când mă întreba cineva:

— Ai un accent comic, de unde ești?

Răspundeam fără ezitare:

— Din Polonia.

După care mi se oferea, invariabil, un post de instalator, plătit la negru. Numai că eu trebuia să refuz oferta pentru că avem două mâini stângi.

Plătici, taică-miu adoptiv, ar fi făcut avere din desfundatul veceurilor. Pentru că, n-o să mă credeți, la New York veceurile se înfundă una-două. Cel puțin în imobilul în care locuiesc eu... De multe ori cred că administratorii clădirilor din New York sunt mână în mână cu sindicatul instalatorilor.

— Ia-o pe Montauk Highway.

Vocea gravă mă trezește din reverie. Mă uit în oglindă să văd dacă a vorbit serios.

— Aeroportul e în direcția cealaltă.

Nu pare interesat de informația asta. Mă uit la aparatul de taxare: 37 de dolari.

— O să coste ceva cursa asta.

Fără să se uite la aparatul de taxare, devine agresiv.

— Mașina asta n-are viteza a patra?

Am călcat accelerația. Îmi plăcea să merg pe autostrada Montauk: ține coasta sudică a Long Island și, că tot am adus vorba de clișee, priveliștea e magnifică.

Nu și când mergi în viteză. Și când, pe deasupra, mai trebuie să-ți ții gura. Noroc că, prin majoritatea orașelelor prin care treceam, autostrada ținea loc de *Main Street*. Așa că, vrând-nevrând, încetineam.

În Hampton Bays, după ce am trecut podul peste Canalul Shinnecock, am intrat într-un cartier de vile, situate pe malul oceanului. Bărbosul mă dirija fără să scoată un cuvânt. Când trebuia să fac dreapta, mă bătea ușor pe umărul drept; pentru stânga, mă bătea pe umărul stâng. Funcționam ca un semnalizator uman.

Intru pe o străduță strâmtă, pe care nu încap două mașini în paralel.

— Oprește!

Pun o frână bruscă de vine cu cozorocul în ceafa mea.

Oprisem în dreptul unei vile izolate, a cărei verandă e suspendată peste ocean, sprijinită pe doi piloni de lemn. Are în față o peluză cu un gazon netuns de-un secol. Fațada e coșcovită.

— Pare abandonată, păcat de ea. Ar trebui tuns gazonul și zugrăvită fațada.

— Știi vreun zugrav bun, Luca Platucci? Că eu știu unul...

Încremenesc. Nu din cauza tonului pe care mi-a pus întrebarea. Și nici pentru că mi-a spus pe numele citit pe licența de taximetrist: de fapt, ador să mi se pronunțe numele în italiană. Tot emigrant sunt, dar din altă categorie! Doar

că mi-am amintit ce înseamnă în limbajul mafioților „unul care zugrăvește case”: un ucigaș plătit.

Dacă tăceam, filozof rămâneam! Îi arăt aparatul de taxare.

— 46,30. Am cam luat plasă dac-o fi să mă-ntorc gol la New York.

Bărbosul îmi întinde o hârtie de o sută de dolari, nouă-nouță. O iau, o privesc în lumină – apare filigranul. Tipul nu pare contrariat, se vede că e obișnuit cu oameni care verifică autenticitatea biletelor de o sută de dolari. Pipăi colțul din dreapta-jos. Simt firele ca de păr între degetul mare și arătător – bancnota e bună.

Vreau să cobor, să-i dau bagajul.

— Asteaptă-mă o juma' de oră, vreau să fac un duș. Ai timp să te duci să bei o cafea, e un Starbucks în centru. Dac-o mai fi...

— La banii ăștia, puteți să faceți și o baie în ocean, nu ne grăbește nimeni, ceasul merge...

— Bagajul rămâne la tine. Vezi că ți-am luat numărul.

— Nu vă e frică de hoți în pustietatea asta? Pot veni din-spre ocean, c-o barcă...

Tipul mă ignoră și intră în vilă.

— Mie mi-ar fi frică.

Plec spre centru, să văd dacă mai există Starbucks-ul ăla.

2

COFFEE, NO CIGARETTES

Starbucks-ul era la locul lui, dar nu părea prea popular în zonă. Mai exact, când am intrat, înăuntru erau doar cei doi vânzători. În curând, s-ar putea să nu mai fie nici ei.

M-am așezat la o masă cu vedere spre ocean: în Hampton Bays, oriunde te așezi, ai vedere spre ocean. Altfel, înseamnă că nu ești în Hampton Bays. Am comandat un *Chestnut Praline Frappuccino*, preferatul meu.

Paharul e aproape gol. A mai rămas doar frișca, pe care o las special *pour la bonne bouche*. O iau, delicat, cu paiul și o savurez pe limbă. Când sunt singur în local, ca acum, îmi place să suflu în pai ca să fac frișca să bolborosească. Uneori, vânzătorii aud bolboroseala și-mi strigă de după tejghea:

— Încă unul, domnule?

Mă uit la ceas: 11.13 dimineața. Mai am timp de încă unul.

— Da, sigur.

Totul e să nu întârzii la casting și să dea Eileen rolul altcuiva. Scot din buzunarul de la spate o foaie de hârtie. E o pagină de scenariu pe care e scrisă o singură replică: *Vreau să raportez o crimă*. Replica asta o spune unul, Artie, înainte să fie împușcat într-o cabină telefonică. Ați ghicit: eu o să fiu Artie. Dacă o să iau rolul...

Încep să repet replica, cu voce tare, cu diverse intonații.

Întâi, alb:

— Vreau să raportez o crimă.

E prea banal. Reiau, hotărât:

— Vreau să raportez o crimă!

Pe urmă încerc, speriat, cu voce tremurată:

— Vreau să raportez o crimă.

Vânzătorul se apropie, speriat și el. Îmi pune paharul în față și mă întreabă, confidențial:

— Sunteți OK, domnule?

Mă uit la el, încep să plâng în hohote și îi spun, printre sughituri:

— Vreau să raportez o crimă!

Mă uit să văd ce efect are asupra lui. E gata s-o ia la fugă.

— Sunt OK. Adu-mi nota, te rog.

Mă șterg la ochi cu un șervețel și-mi spun, în română: „De unde pizda mă-sii să știu cum s-o spun dacă n-am citit tot scenariul!”

Când e vorba de înjurat, nu înjur decât în română. Engleza mi se pare prea săracă pentru încărcătura de ură pe care trebuie s-o transmită o înjurătură zdravănă.

Barmanul o trimite pe chelneriță cu nota. Cu o voce gravă, de criminal în serie, îi spun:

— Vreau să raportez o crimă. Asta e! Iau rolul.

Fata începe să râdă.

— I-am spus lui Donald că trebuie să fii dintr-un film. Donald, este că ți-am zis? Să ne inviți la premieră!

— Negreșit! Dacă iau rolul.

Am împăturit foaia cu grijă și am băgat-o înapoi în buzunar, în caz că uit replica. Am lăsat un bacșiș generos – un dolar întreg – și am ieșit.

Ajuns în taxi, am băgat o casetă în player și am pus-o pe Suzanne Vega să-mi cânte melodia preferată: *Luka*. Am pornit mașina, îngânând-o pe Suzanne.

Înainte să fac dreapta, spre cartierul de vile în care-l lăsasem pe bărbos, opresc la un semafor.

Ușile din spatele taxiului se deschid și în mașină sar doi indivizi pentru care cuvântul *dubios* e un adjectiv de alint. Unul e mic de statură, îndesat, cu alură de Diego Maradona, în perioada Napoli, când i se zicea *Butoiașul-atomic*. Duce în mână o colivie goală, bătută cu cristale Swarovski. Se așază pe banchetă în dreapta.

Celălalt, mare cât un dulap, cu alură de luptător de wrestling, se așază în spatele meu. Ține în mâna dreaptă o *attache-case* din aluminiu, legată cu un lanț de încheietură. Cine voia să-i fure geanta, se alegea și cu balamaua *Dulapului*. Sau cu un glonț în frunte.

Din player se aude Suzanne Vega insistând că numele ei e Luka.

Butoiașul-atomic îmi urlă în ureche:

— Calc-o, Luca!

M-am aplecat să închid playerul. Și i-am dat replica mea favorită, pe care o știu pe dinafară:

— *You talkin' to me?*

— Ți-am zis s-o calci, De Niro!

Dulapul îmi pune un pistol la tâmpla stângă. Cunoșteam senzația din filmele la care făcusem figurație. Doar că acum nu părea să fie un pistol de recuzită.

— Am un client, n-ați văzut lumina roșie?

— Clientul tău s-a răzgândit. Noi suntem clienții.

Trag cu coada ochiului în oglinda retrovizoare. *Dulapul* mă vede.

— Nu te mai uita în oglindă că orbești! În Times Square! Ia-o pe Sunrise Highway.

Mă îndrept de șale, dau înapoi, întorc în loc și o iau spre autostradă. Calc accelerația la blană: vor film de acțiune, o să aibă film de acțiune! Încerc să mă fac simpatic:

— Nu vreau să mă amestec, dar canarul și-a luat zborul.

Butoiașul se uită holbat la *Dulap*. *Dulapul* sparge oglinda retrovizoare cu țeava pistolului.

— Ce ți-am zis, idiotule? Mai uită-te încă o dată în oglindă și-o să fie ultima oară!

Butoiașul scoate și el un pistol și mi-l pune la cealaltă tâmplă.

— De unde știi c-a fost canar?

Butoiașul-atomic părea gata să explodeze. Eram îngrozit pentru că nu știu de unde-mi venise ideea că fusese un canar. Am reușit să bâigui:

— Am avut și eu un canar. De fapt, doi, când eram mic... Tot așa, și-au luat zborul.

Proaspeții mei clienți au început să vorbească între ei, în italiană.

— Ți-am zis să-l omorâm și să-i luăm taxiul? Ce mai conta încă unul?

Butoiașul îl aduce pe *Dulap* cu picioarele pe pământ.

— Ești nebun? Ar fi fost al treispelea.

Dulapul se dezumflă:

— Și-atunci, ce facem, ne retragem la pensie?

— Trebuie să omorâm doi deodată, să nu știm care-i al treispelea.

Râd amândoi ca nebunii. Încep să transpir abundant. Se prind că bunglesc italiană. *Butoiașul* mă întreabă în limba pizdei mă-sii:

— Înțelegi italiana?

— Un pic.

— Ai un accent ciudat.

Butoiașul citește numele meu de pe licența de taximetrist.

— Luca Platicci. Ești italian?

Răspund instantaneu:

— Român.

Dulapul se cutremură de râs, gădilându-mă, fără intenție, cu țeava pistolului la tâmplă. Nu-mi vine să râd.

— Români n-avem în palmares. Trage pe dreapta!

Ptiu, de ce n-oi fi spus că sunt polonez? Polonezi aveau sigur în palmares!

De frică, semnalizez dreapta. *Dulapul* nu se mai oprește din râs.

— Bă, tu chiar ești prost? Faci tot ce ți se spune? N-ai auzit c-ai fi al treispelea? Dacă italienii respectă ceva, sunt superstițiile! Calc-o că ne prinde noaptea!

Am călcat-o.